

Wij doen het wel even...

Een leuke klas, een goed cijfer of een fijn zaterdagbaantje maakt het leven voor je kind leuker. En dus poetsen we het levenspad van ons kroost zo glad mogelijk. Maak kennis met de curlingouder.

Tekst: Saskia Smith.
Illustratie: Caroline Cracco

Zondagavond. Mijn puber staat met een pruillip voor me. Want morgen moet er een Engels boekverslag worden ingeleverd. En hij had het boek wel gelezen, maar dat verslag, ja, dat was hij, oeps, helemaal vergeten. En nu was het al tien uur. Ik wil een gesprek beginnen over plannen, tijd indelen en gamen - en dat dat laatste iets is wat hij gek genoeg nooit vergeet - maar in plaats daarvan klap ik mijn laptop open en begin te tikken. Want ja, geen verslag betekent geen goed cijfer en dat kan hij nou net niet gebruiken. En dus tik ik in mijn beste Engels een pagina vol. Is het goed dat ik dit doe? Vast niet. Leert mijn zoon er iets van? Hooguit dat je 's avonds nog bij je moeder kunt aankloppen voor hulp. Maar toch, het halen van een voldoende weegt ►

Opgroeien met tegenslagen is ook zo wat. **Dus halen we alle akelige dingen van hun pad**

voor mij, blijkbaar, zwaarder dan hem zijn neus te laten stoten. De winst van deze late zondagavond-huiswerksessie was dat hij een acht haalde voor dat boekverslag, het verlies dat ik faalde in hem een lesje 'het belang van je zaken op orde hebben' te leren.

Zo glad mogelijk

Ik ben niet de enige ouder die haar kind helpt. Of het nu gaat om een PowerPoint maken voor bij een spreekbeurt, proberen te sturen in welke klas een kind wordt geplaatst, het selectieteam halen bij voetbal of hockey of een baan-tje zoeken: ouders schieten steeds vaker in de 'dit regel ik voor je'-modus. Allemaal met de intentie om hun kind zo gelukkig mogelijk te maken. Want een leuke klas, een goed cijfer of een fijn zaterdagbaantje maakt het leven nu eenmaal leuker. En dus poetsen ouders dat pad van hun kind zo glad mogelijk. Curlingouders. Deze geuzennaam kregen die poetsende ouders van de Deense psycholoog Bent Hougaard en die komt inderdaad van de gelijknamige sport die we eigenlijk alleen maar kennen van de Olympische Spelen. Bij curling doen teams hun uiterste best om een zware steen over het ijs te

verplaatsen zodat die midden in een roos op de baan eindigt. Om die steen zo ver mogelijk te laten komen, boenen ze het ijs met een bezem glad. Want op een gladde baan glijdt het nu eenmaal beter. En dat is precies wat curling-ouders doen: gladboenen. Want hoe makkelijker en hobbelvrij het leven van hun kinderen is, hoe gelukkiger ze zijn, toch? Ook data-analist Marieke (50) hielp haar zoon een handje. Met het zoeken naar een stageplaats. De brief waarin de ouders daarover werden geïnformeerd was hij kwijtgeraakt en dus kwam Marieke er op een zaterdag achter dat zoonlief op maandag stage moest lopen. Kind in paniek en zij twee volle dagen in de overdrive om via vrienden en familie toch nog ergens een leuke stage te regelen. Journalist Martine (51) hielp haar dochter om niet weg te zakken in het moeras van de brugklas. Toen haar cijfers naar beneden gingen, kwamen er schema's in huis, gemaakt door Martine, waarop stond wanneer ze welk huiswerk moest maken. In kleur en met afvinkhokjes zodat het voor haar brugpieper overzichtelijk was. En hr-manager Anne-Claire (54) bemiddelde voor zowel haar dochter als zoon toen bleek dat de een niet in de gewenste klas zou komen en de ander niet in het gewenste voetbalteam. Ze trok overall net zo lang aan de bel totdat de beslissingen hierover werden teruggedraaid. Curlingouders dus. Een term die je steeds vaker hoort. Het lijkt wel alsof ouders meer dan ooit boven op hun kinderen zitten. Want die kinderen moeten al zo veel en

worden veel te snel volwassen. En opgroeien met tegenslagen en teleurstellingen is ook zo wat. Dus hoe erg is het dan dat we akelige dingen van hun pad af halen en hun koers wat rechter maken? Toen ik opgroeide in de jaren tachtig hebben mijn ouders geen moment gedacht: laten we eens dat werkstuk voor onze dochter tikken. Welnee, als ik het vergat, kreeg ik gewoon een één. Mij overall naartoe brengen? Mijn vader keek wel uit. Ik had toch een fiets? En ook twee benen? Nou dan. En toen ik naar de brugklas ging en in een heel andere klas dan mijn vriendinnen werd gezet, gingen mijn ouders geen verhaal halen op school. Met een 'in een nieuwe klas wen je ook' moest ik het doen. Heb ik er een groot trauma aan over gehouden? Nee. Het heeft me zelfs behoorlijk zelfstandig gemaakt. Waarom ik mijn kinderen dan niet op dezelfde manier behandel? Geen idee. Ook ik schaar me achter al die ouders die roepen: geluk voorop. Neuropsycholoog en auteur van *Het tienerbrein* Jelle Jolles snapt dat pad effenen wat curlingouders doen wel, want de samenleving is nu eenmaal complexer geworden. "Kinderen worden meer vrijgelaten en de automatiseringssamenleving stelt grote eisen aan ons. Tegelijkertijd zijn er nu, veel meer dan in de jaren tachtig, ouders die beiden werken. Dat is goed voor vrouwen, maar daarmee is de steun en sturing vanuit thuis een stuk minder dan vroeger. Maar een kind en adolescent zijn nog niet volwassen. Zij hebben onvoldoende kennis en ervaring om zich alleen in de wereld te redden.

Dan is het goed als ouders de verantwoordelijkheid nemen. Soms doen ze dat niet zo handig, sommige ouders moeten nog leren wat het is om ouder te zijn."

Ik regel het voor je

Ouders die op hoge poten naar school gaan om dingen recht te zetten. Ouders die zich bemoeien met de manier waarop trainers een team aansturen. Ouders die andere ouders bellen om een ruzie tussen hun kinderen op te lossen. Ouders die zorgen dat hun kind een voldoende voor een spreekbeurt krijgt. Ouders die willen weten waarom hun kind niet is uitgenodigd. Het neigt naar een vorm van grenzeloos opvoeden. Niet: 'Je moet beter je best doen', maar: 'Is het lastig? Dan regel ik het voor je'. Klinisch kinder- en

jeugdpsycholoog Marga Akkerman ziet ook in de praktijk dat ouders het steeds lastiger vinden om grenzen te stellen. "Ouders kiezen steeds vaker voor het harmoniemodel, omdat ze bang zijn het contact met hun kind te verliezen. Als ze zeggen: 'Dit mag niet', is de kans groot dat een kind gaat protesteren. En dan staat er een teleurgesteld kind voor je neus terwijl je je kind juist een goed gevoel wil geven. Die teleurstelling geeft ouders een ongemakkelijk gevoel. Ze willen hun kind blij zien en misschien nog wel liever: vrienden zijn met hun kinderen. Maar opvoeden is grenzen stellen. Of beter nog: je kind gunnen dat er grenzen zijn en dat ze ermee moeten leren omgaan. Als ze dat thuis niet leren, leren ze het in de maatschappij en dat is

veel moeilijker. Maatschappelijke grenzen zijn ook veel pijnlijker. Door rood rijden is meteen een boete, pikken is meteen naar het politiebureau. Er is dan geen ouder die de boel glad kan vegen. Door grenzen leren kinderen omgaan met teleurstellingen en frustraties. Zo niet dan worden het onmogelijke personen die gefrustreerd raken omdat ze hun zin niet krijgen." Dat zogeheten curlinggedrag doen ouders natuurlijk met de beste bedoelingen. Ikzelf, Marieke, Martine, Anne-Claire; we hebben het beste voor met onze kinderen. Het verslag dat ik voor mijn zoon tikte was goed voor een acht, maar toen hij daarna op eigen kracht een verslag moest schrijven, waar hij weer te laat aan was begonnen, kreeg hij een vier. Van die onvoldoende leerde hij veel meer: je moet dingen dus plannen, je moet op tijd beginnen. Marieke, die haar zoon een stageplek bezorgde, regelde ook een zaterdagbaantje voor hem. Hij had geen idee hoe hij dat aan moest pakken en dus tikte zij een mail naar de plaatselijke supermarkt. Tijdens zijn sollicitatiegesprek viel hij door de mand. Hij had geen idee wat zijn moeder in die mail had gezet. Hoe pijnlijk ouders het ook vinden om hun kind te zien 'lijden', van een beetje tegenslag leert een kind, met name dat het leven niet maakbaar is. Het hoeft niet altijd leuk te zijn. Soms heb je gewoon pech. Anne-Claire lobbyde zich gek om haar dochter in de klas met haar vriendinnen te krijgen, een klas die ook nog eens een betere mentor had. Toen dreigde dat dat niet zou lukken, ►

Het leven hoeft echt niet altijd leuk te zijn. Soms heb je gewoon pech. Daar leer je weer van

Het verslag dat ik voor mijn zoon tikte kreeg een acht. **Toen hij het daarna op eigen kracht deed, kreeg hij een vier**

de school had nu eenmaal een maximum aantal leerlingen per klas vastgesteld, lobbyde ze nog harder. Want haar dochter wilde zó graag in die klas. Ze sprak zelfs de afdelingsleider streng toe dat haar dochter een belangrijk sociale rol in die klas zou hebben, dus waarom zou je dat kind dan niet in die klas zetten? Haar pogingen werden niet beloond, haar dochter zat uiteindelijk in een nieuwe klas, waar ze ook gewoon nieuwe vriendinnen vond. Terugkijkend zegt Anne-Claire dat ze vooral bezig was een leuke moeder te zijn, die het voor haar kinderen alleen maar leuk wilde maken. Maar soms is het leven gewoon niet leuk. Marga Akkerman: “Ouders durven vaak niet hun autoriteit te gebruiken. Ze denken dat ze dat hun kind kwetsen,

maar autoriteit gaat over bijsturen van gedrag en niet over de wens van een kind om iets te willen. Als ze een ‘nee’ te horen krijgen is daar niks mis mee. Daar leren ze van, want nu moeten ze denken: hoe ga ik het nu doen?”

Prinsen en prinsessen

Ouders zijn anno 2019 misschien wel bezorgder, maar ook assertiever dan ooit en geloven meer in maakbaarheid van geluk. We hebben bewust voor onze kinderen gekozen en willen ze dan ook alles geven. Creëren we zo prinsjes en prinsessen? En zitten we met ons gepamper het zelfstandig leren worden van onze kinderen niet in de weg? Van tegenslagen leren kinderen immers. Jelle Jolles: “Een kind dat jarenlang veel gerichte hulp heeft gehad,

wiens moeder nog het broodtrommeltje klaarmaakt of de voetbaltas inpakt als hij zestien is, die een vader heeft die de opstellen schrijft: dat kind heeft te weinig ervaring opgedaan. Dat is zeer nadelig voor ‘later’ omdat die ervaringen nou net zijn wat je nodig hebt om zelf je route te vinden in een niet altijd ondersteunende wereld. Langetermijngevolgen zijn dan dat een kind zich te schraal ontwikkelt, weinig ervaring opdoet, minder makkelijk kan kiezen tussen alternatieven en afhankelijker is. Als alternatief kun je denken aan: ieder kind moet worden gestimuleerd zo veel mogelijk kennis en ervaringen op te doen om zich breed te kunnen vormen. Met de ouders als support. Dus niet die baan glad poetsen, maar naast die baan gaan staan om te kijken of je kind goed koers houdt.”

Als mijn zoon een week later voor mijn neus staat vertelt hij zijn vakantieplannen. Iets met vijf vrienden en surfen in Frankrijk. Onmiddellijk wil ik mijn laptop opengooien om te kijken waar je het best kunt surfen, welke camping goed is en hoeveel geld we hem moeten toestoppen om dit allemaal te betalen. Ik denk aan mijn eerste vakantie zonder ouders. Waar ik samen met een vriendin alles zelf uit moest vogelen, in het pre-internettijdperk. Weken waren we aan het bellen en regelen en toen we eenmaal op die camping in Egmond aan Zee stonden, voelden we ons met onze vijftien jaar behoorlijk volwassen. Dat gun ik mijn zoon ook. En dus kies ik voor de meer passieve ‘zoek het zelf maar uit’-strategie. En vertel hem er meteen ook bij dat hij een zaterdagbaantje moet zoeken om geld te verdienen voor deze zomersurfvakantie. ■